

Vårsong av Andreas Bjelland.

Nyss var det so myrkt og so audsleg og kaldt
og fjelli dei høge og harde
stod stengde for soli mest over alt
mens sjölve dei sola sin varde.

Og nede i dalen var armød og trong
det sukka i röys og i tuva.
Men högfjelli stod der so byrg og so fjong
med solglitter kringom si huva.

Men rett som det var såg me vårsoli rann
og nedetter lierne blenkte.
Og straks over högfjelli ogso ho vann
som stod der so lenge å stengte.

Og då vart det hugnad og liv kan du tru
der nede i lier og lundar.

Då veksla det om ifrå sorger og gru
til lovsong frå tusenar munnar.

Småtrei som stod der so arme og stur
og soli sin livsvarme sakna
og alt det som blunda i tuva og urd
det tok til å livna og vakna.

Detgrönkast i bakkar og lauvdest i li
og blomane byrgja å spretta.

Å du for ei sæl og forunderleg tid
når våren si koma me fretta.

Gud gjev at me likeeins ogso får sjå
den sol over högdene skina
som inn til vårt hjarta med stråla kan nå
og hardisen der inne tina.